CVP/WP/HP 8.

VERSLAG VAN DE VIERDE VERGADERING VAN DE GROEP VAN DESKUNDIGEN VOOR DE HANDELS- EN TARIFAIRE POLITIEK D.D. 14 SEPTEMBER 1950.

De vierde vergadering van de groep van deskundigen was minder belangrijk om wat werd verricht dan om wat bleek over de bedoelingen der verschillende delegaties. De vergadering was bijeengeroepen teneinde de Franse tekst, voor een tweede lid van artikel 31, te bezien voor de veiligheidsclausule, welke de Fransen als een onmisbaar complement beschouwen voor een verlaging hunner tarieven. Op tafel kwamen de beide teksten, weergegeven in bijlage I. Deze teksten vonden geen genade in de ogen, met name van de Nederlandse delegatie, aangezien zij weer trachtten het protectionistische begrip te introduceren van de bescherming tegen de industrie buiten de Gemeenschap, welke beter kan concurreren. Op suggestie van de Italianen kwamen de Fransen toen voor de dag met het ontwerp voor artikel 31, weergegeven in bijlage II.

In de eerste plaats stelde de voorzitter het derde lid van dit ontwerp aan de orde. De Nederlandse delegatie merkte op dat het mogelijk zou moeten zijn dit punt meer in overeenstemming met artikel XIX van het G.A.T.T. te redigeren. Hiertegen voerden de Fransen aan dat het alleen ging om een bepaling welke ten doel had de Hoge Autoriteit bepaalde bevoegdheden te geven, maar dat de aanbevelingen welke de Hoge Autoriteit aan de leden zou kunnen doen, toch nimmer verder zouden kunnen gaan dan wat verenigbaar was met de verplichtingen der leden onder het G.A.T.T. Na deze toelichting gaf de Nederlandse delegatie haar bezwaar op, ofschoon, althans op één belangrijk punt, het derde lid afwijkt van artikel XIX van het G.A.T.T. Artikel 31 ten derde voorziet in de mogelijkheid om aanbevelingen te geven voor bepaalde acties, waaronder het stellen van quantitatieve restricties, indien producten worden ingevoerd tegen condities of in zulke hoeveelheden dat zij een gevaar zouden kunnen meebrengen voor nationale industrieën. Het G.A.T.T. daarentegen bepaalt dat de invoer in de eerste plaats overmatig moet zijn. Men heeft dus eigenlijk het woord "en" vervangen door het woord "of".

© NA, 2.05.117, Buitenlandse Zaken, blok 1, 1945-1954 (Nationaal Archief, Den Haag) inv.nr. 18593
http://resources.huygens.knaw.nl/europeseintegratie/doc/S01196

Daarna werd met het tweede lid korte metten gemaakt. De Nederlandse delegatie handhaafde haar bezwaren en de Belgische delegatie stelde loyaal dat was afgesproken dat dit punt zou worden aangehouden tot de Institutionale Commissie de verschillende onderdelen van het probleem zal hebben geregeld en daardoor deze bepaling overbodig zou maken. Het is wel merkwaardig dat de Fransen toch nog weer een poging hebben gedaan om deze bepaling er weer in te krijgen.

In de Nederlandse delegatie is de tekst, zoals hij thans is weergegeven, besproken. Bij nader inzien rees toch wel bezwaar tegen de tekst, zoals hij thans luidt, aangezien hij in principe de mogelijkheid van protectionistische actie opent. De bezwaren waren tweeledig. In de eerste plaats werd aangevoerd dat de Hoge Autoriteit het probleem alleen maar uit de gezichtshoek van staal en kolen kon bekijken, terwijl een nationale regering op een veel breder standpunt zal staan. Dit bezwaar is echter, voorzover ik vermag te zien, alleen te ondervangen door de contrôle van de Hoge Autoriteit door de Raad van Ministers.

Een tweede bezwaar was dat de Franse tekst zoveel ruimer is geredigeerd dan de tekst van het G.A.T.T., onder meer ook nog op het punt dat men alle maatregelen zou kunnen nemen indien één industrie werd bedreigd. In het licht van deze discussie kan het misschien gewenst zijn van Nederlandse zijde nog een amendement op de tekst voor te stellen. Dit kan ook zijn nut hebben wanneer straks ook de Nederlandse delegatie van haar kant nog wat ruimte heeft om concessies te doen. Voor één ding dienen wij ons echter te hoeden en dat is bij de Fransen de indruk te wekken dat wij ons zoudenverzetten tegen de nakoming van hun wens een zekere veiligheidsklep te hebben indien zij hun tarieven verlagen. Zouden wij bij de Fransen deze indruk wekken dan staan wij straks geheel alleen tegenover de Duitsers, zoals uit het vervolg van dit rapport zal blijken.

Het bovenstaande in het oog houdende zou in de eerste plaats kunnen worden gesteld dat het eigenlijk de vraag is of de Fransen iets meer nodig hebben dan hetgeen was vervat in het reeds goedgekeurde lid van artikel 31, thans weer herhaald onder ten eerste van het Franse voorstel. Het G.A.T.T.

maakt inderdaad een onderscheid tussen art. VI, waarin over de dumping wordt gesproken en art. XIX, dat de overmatige invoer behandelt. Dit verschil ligt echter meer daarin dat art. VI het recht geeft anti-dumpingsrechten in te stellen, terwijl art. XIX uitsluitend betrekking heeft op het vrijstellen van de nakoming van aangegane verplichtingen. Men kan dus stellen dat, indien de Hoge Autoriteit tegen "dumping" en hetgeen de Fransen bedoelen is toch ongetwijfeld "dumping", quantitatieve restricties kan voorschrijven, men zich toch zal moeten baseren op art. XIX en niet op art. VI van het G.A.T.T. Zouden de Fransen echter persé staan op een tekst voor een tweede lid van art. 31, dan zou de in bijlage II onder ten derde weergegeven tekst beter kunnen worden geredigeerd als volgt:

2) si un des produits énumérés dans l'article 40 du présent accord est importé dans le territoire d'un ou plusieurs des pays membres de la Communauté en quantités tellement accrues et à des conditions telles qu'il porte ou menace de porter un préjudice sérieux aux producteurs nationaux de produits similaires ou directement concurrents.

Dit ware ter kennis van de heer Charpentier te brengen voor de aanvang van de volgende vergadering.

Meende men op deze manier de verenigbaarheid met het G.A.T.T. te hebben geregeld (waarbij men echter buiten beschouwing heeft gelaten het juridische punt dat men art. XIX van het G.A.T.T. formeel niet kan inroepen indien de Hoge Autoriteit aanbevelingen richt aan alle leden van de Gemeenschap, terwijl slechts de industrie in een land wordt bedreigd) dan bleef nog over de verenigbaarheid met O.E.E.C. Hiervoor kwamen de Fransen enigszins bij verrassing met de hieronder weergegeven tekst voor de dag:

Les pays membres de la communauté reconnaissent qu'ils constituent un régime en ce qui concerne les produits mentionné en article 40 au sens de l'article 5 du code de libération des échanges de l'O.E.C.E. Ils conviennent en conséquence d'en donner notification le moment venu à l'Organisation.

De Nederlandse delegatie merkte naar aanleiding van deze tekst op dat de Fransen zich dus blijkbaar op artikel 5 van de liberalisatie-code wilden baseren, indien men plotseling de grenzen zou moeten sluiten voor een van de Schuman-producten uit een der O.E.E.C.-landen. Afgezien dat dit in strijd zou

zijn met de geest van artikel 5 dat op iets geheel anders betrekking heeft, wees de Nederlandse delegatie erop dat artikel 5 wel discriminaties toeliet, doch de eis bleef stellen dat het non-discriminerende deel van de liberalisatie het vereiste percentage zou blijven halen. Dit zou practisch betekenen dat de Schuman-artikelen moeilijk zouden kunnen meetellen in het liberalisatie-percentage. Daarom verwees de Nederlandse delegatie naar artikel 3 van de code, ofschoon daarbij erkennende dat dit artikel geen discriminatie toeliet, maar wel het terugnemen van een in het percentage meegerekende liberalisatie.

Hierna volgde een aantal bijzonder verwarrende betogingen van de Franse delegatie, welke uiteindelijk daarop neerkwamen, dat men meende zich beter op artikel 5 te kunnen baseren teneinde te kunnen discrimineren, maar bovendien dat men verwachtte in een periode van crisis artikel 3 als het ware analogisch te mogen toepassen. Tenslotte heeft de Nederlandse delegatie desgevraagd verklaard, dat zij in ieder geval tegen de voorgestelde Franse tekst, welke zal worden gehecht aan artikel 19 van de Schuman-overeenkomst, geen bezwaar had. Deze tekst laat immers het hier gestelde probleem geheel open.

De Nederlandse delegatie heeft als haar mening verkondigd dat hoe men deze zaken ook keert of wendt, men zal in het G.A.T.T. als in O.E.E.C. erkenning moeten krijgen van de bijzondere status van de Schuman-gemeenschap. Krijgt men deze erkenning niet, dan loopt men onvermijdelijk juridisch vast. Krijgt men haar wel dan moet dit soort zaken kunnen worden geregeld.

Interessanter dan al deze formele punten was de houding van de Duitse delegatie. Deze bleef hardnekkig op haar standpunt staan dat Duitsland zijn rechten niet kan verlagen. Men voerde aan dat quantitatieve restricties in strijd zouden zijn met G.A.T.T. en Handvest en dat deze alleen bescherming door middel van tarieven toestond (sic!).

De Fransen stelden hierop in de eerste plaats de vraag of de Duitsers bereid zouden zijn hun tarief te verlagen, indien Benelux omhoog ging. De Duitsers bevestigden dit. Hierop vroeg de Franse voorzitter aan de Benelux-delegaties hun standpunt te geven. Na gezamenlijk overleg en sprekend voor

de drie delegaties, antwoordde de Nederlandse delegatie dat de Benelux-delegaties niet dachten over onderhandelen onderling over de hoogte der tarieven. Volgens de opdracht van de Werkgroep diende men alleen op zakelijke gronden na te gaan hoe de tarieven konden werden geharmoniseerd. Zou een redelijke harmonisatie alleen mogelijk blijken indien enkele Benelux-rechten een weinig werden verlaagd, dan zou dit punt aan de voorzitter der delegatie kunnen worden voorgelegd. Verder zou men in geen geval kunnen gaan.

De Franse voorzitter bleek zeer verheugd over deze duidelijke afspraak van de Benelux. Hij ging daarna de Duitsers onder druk zetten, die zelfs nog weer met het idee kwamen dat iedereen zijn eigen rechten zou houden. Desgevraagd verklaardende Benelux-delegaties dat hen dit volkomen onverschillig liet.

De Fransen begonnen toen de Duitsers te bewerken op de vrachtverschillen. Zij stelden dat zij zelf verwachtten op misschien een of twee gevallen na er wel te komen met rechten, aangepast aan de Benelux-rechten, rekening houdend met het vrachtverschil. Conditie was echter dat de veiligheidsclausule zou worden aangenomen en dat er geen brusque wijzigingen zouden komen in de vrachttarieven. Voor dit laatste punt verwezen zij naar artikel 30. De Nederlandse delegatie heeft zich van debat op dit punt vooralsnog onthouden.

Tenslotte kregen de Fransen de Duitsers zo ver dat werd afgesproken dat Franse, Duitse en Italiaanse experts de volgende week de kwestie van de vrachtverschillen zullen bekijken, en aan de hand daarvan berekeningen zullen maken voor de geharmoniseerde tarieven.

Enige bijzondere punten welke de Duitsers nog naar voren brachten waren de volgende. Zij drukten enige vrees uit voor de concurrentie van landen met staatsmonopolie. Dit punt bleek echter wel gedekt door de reeds besproken toevoeging aan artikel 31. De Duitsers wezen er verder op dat de vrachtverschillen voor hun minder betekenis zouden hebben dan voor de Fransen en Italianen.

Besloten werd Donderdag, 21 September a.s., bijeen te komen. Op dezelfde dag zouden de Franse , Italiaanse en Duitse experts vergaderen. In de vergadering van Vrijdag, 22 September a.s. zou dan het werk van de experts door de Commissie worden bekeken.

De heer Seynave overhandigde mij een voorstel voor een antwoord op het projet de mandat du Comité de Politique Commerciale. Men had immers aan de Beneluxdelegaties gevraagd hierover een beschouwing op te stellen. Het ontwerp van de heer Seynave is weergegeven in bijlage III. Het wil mij voorkomen dat wij met dit ontwerp kunnen instemmen. Het grote punt van de heer Seynave is, dat de H.A. onmogelijk rechtstreeks of indirect accoorden kan aangaan, omdat de H.A. nu eenmaal niet het gehele terrein van de nationale economie bestrijkt en een accoord over een deel van de nationale economie ondenkbaar is. Men zou de beschouwing van de heer Seynave wellicht nog kunnen aanvullen met de opmerking, dat, wat accoorden over tarieven betreft, deze bovendien niet door de H.A. kunnen worden gemaakt of voorgeschreven zolang er geen geunificeerd tarief is.

Parijs, 15 September 1950.

Bijlage I.

Paris, le 14 Septembre 1950

N O T E

La première rédaction reproduit intégralement le projet belge en y ajoutant simplement une référence à l'article 40 de la Charte (la Charte est visée dans le texte au premier paragraphe;)

La variante, en inversant les termes, fait intervenir en outre la notion d'importation, ce qui la rapproche davantage du texte de la Charte.

(15/9/1950)

Bijlage I.

Paris, le 14 septembre 1950

ARTICLE 31

Nouvelle Rédaction.

(Paragraphe 1er, sans changement).

Paragraphe 2° : La Haute Autorité pourra de même prendre toutes mesures propres à maintenir l'égalité dans la concurrence dans les cas où des entreprises situées en dehors de sa juridiction feraient des offres à des conditions inférieures à celles des entreprises de sa juridiction, du fait des charges et obligations résultant de l'application du présent traité. Le présent paragraphe est notamment applicable dans les cas visés par l'article 40 de la Charte de La Havane (Article XIX, para. 1er de l'Accord Général sur les Tarifs douaniers et le Commerce.)

Paragraphe 2° : Variante

La Haute Autorité pourra de même prendre toutes mesures propres à maintenir l'égalité dans la concurrence dans les cas visés par l'article 40 de la Charte de La Havane (Article XIX, para. 1er de l'Accord Général sur les Tarifs Douaniers et le Commerce) et d'une façon plus générale, dans tous les cas où, en raison des charges et obligations résultant du présent traité, les entreprises situées dans la juridiction subiraient ou seraient menacées de subir un préjudice sérieux du fait d'importations anormales en provenance de pays tiers.

(15/9/1950)

Bijlage II.

ARTICLE 31

PROJET

La Haute Autorité est habilitée à prendre toutes mesures compatibles avec ses buts généraux et à faire aux Gouvernements les recommandations nécessaires dans les cas suivants :

1°) Si des procédés de dumping ou d'autres pratiques condamnées par La Charte de La Havane sont constatées à la charge de pays non membres de la Communauté ou d'entreprises situées dans ces pays.

2°) Si des entreprises situées en dehors de sa juridiction font des offres à des conditions inférieures à celles des entreprises de sa juridiction, du fait des charges et obligations résultant de l'application du présent traité.

3°) Si des importations en provenance de pays tiers sont effectuées dans des conditions telles ou en telles quantités qu'elles causeraient ou menaceraient de causer un préjudice sérieux à une ou à des entreprises du Complexe.

(15/9/1950)

Bijlage III

MANDAT donné au Comité de Politique commerciale
le ~~18~~ 11 septembre 1950

1.- Le droit de conclure des traités appartient aux Etats.

Dans certains pays, ce droit est réservé constitutionnellement au Chef de l'Etat et tout abandon de ce pouvoir nécessiterait donc un changement de la Constitution.

Il serait difficile de donner aux organes du Plan Schuman le droit exclusif de conclure, en leur propre nom et au nom des Etats participants, des traités en matière d'acier et de charbon étant donné que les traités forment un tout et que chaque élément qu'ils contiennent est la contrepartie d'une demande ou d'une concession portant sur des produits autres que le charbon et l'acier. Pour certains pays, par exemple, les produits sidérurgiques représentent une partie essentielle de leurs exportations; si ces produits étaient éliminés de leurs négociations, la conclusion d'accords commerciaux avec certains pays deviendrait impossible ou serait complètement faussée.

D'autre part, on peut difficilement concevoir comment la Haute Autorité pourrait conclure avec les pays étrangers des accords se limitant exclusivement au domaine de l'acier et du charbon. Quelle en serait la contrepartie? Quelle serait la responsabilité de la H.A. pour leur exécution? Conclurait-elle les accords au nom de chaque pays participant ou de l'ensemble du complexe?

Tenant compte de ces considérations, il semble bien qu'il faille répondre au premier point du mandat par la négative.

2.- On conçoit mal comment des négociations pourraient être menées avec les mêmes pays étrangers d'une part par la H.A. et, de l'autre, par les pays participants. Etant donné l'incidence du charbon et de l'acier dans l'ensemble de l'économie d'un pays, les engagements de la H.A. auraient des répercussions immédiates dans des domaines économiques qui débordent

le cadre du Plan Schuman. De plus, les Gouvernements étrangers accepteraient-ils de négocier avec les pays participant au Plan; en sachant que les engagements pris par ceux-ci en matière de charbon et d'acier pourraient être annulés ou modifiés par la H.A.

Enfin, les considérations émises pour le point 1 s'appliquent également au point 2.

Dans ces conditions, il semble bien qu'on doive également répondre au deuxième point du mandat par la négative.

3.- L'article 32 (nouvelle rédaction) prévoit déjà que les accords commerciaux devront être soumis à la H.A., qui pourra adresser des recommandations au cas où le projet d'accord constitue une violation des clauses du traité.

Le point 3 du mandat va beaucoup plus loin. S'il était adopté tel quel, la H.A. pourrait imposer aux pays participants les clauses que les accords commerciaux devraient contenir quant au charbon et à l'acier. Ce serait en quelque sorte donner à la H.A. le pouvoir de conclure des traités, en matière d'acier et de charbon, par l'intermédiaire d'un organe interposé, en l'occurrence les gouvernements étrangers.

Si, à la rigueur, on pourrait prévoir que la H.A. pût faire des recommandations avant la négociation des traités, il faudrait que celles-ci fussent limitées aux objectifs et aux dispositions du Plan et faites de commun accord avec le Conseil Spécial des Ministres.

(15/9/1950)